

gent:

STRAATPRAAT

VERHALEN UIT HET OUTREACHEND WERKEN

BAKKERSVRIENDEN Steven De Fleurquin

Op café kent iedereen hem als 'de bakker'. Groot was dan ook de hilariteit wanneer hij op het halloweenfeest het café binnentrad verkleed als slager. Met bebloede slagerschort, hakmes in de hand, worsten rond zijn nek en een dikke sigaar tussen zijn breed grijnzende mond poseerde hij gewillig voor de foto's. Als volwaardige digibeet heeft hij er dan ook geen flauw benul van dat men hem als slager vereeuwigd heeft op de Facebookpagina van het café.

Overal in de wijk kom ik hem tegen. Zittend op de bankjes in het park of indommelend op het plastic terras-meubilair voor het wassalon. Wandelend aan de vaart of strompelend langs de binnenring. Mocht hij een spoor van poedersuiker nalaten en je bent bereid dit te volgen heb je kans om op 2 plaatsen uit te komen. Of het café op de hoek, of zijn meest favoriete plek om de buurt te bekijken: het bushokje naast de kerk. Soms zit hij daar al van 5 uur in de ochtend. Samen met zijn vrienden, Tripel Westmalle, Tripel LeFort en St. Bernardus Tripel.

Onafscheidelijk zijn ze, hij en zijn vrienden. Zelfs 's nachts staat hij voor ze op. Meestal om 2 uur. Dan wordt hij wakker

en neemt een paar slokken om terug goed in te slapen tot een uur of 5. Vervolgens begint hij aan zijn wandeling doorheen de wijk, opnieuw samen met zijn vrienden. Schuifelend van zitbank tot bushalte, om tegen de late namiddag te eindigen in het café op de hoek.

Om de zoveel tijd, ik schat eens om de 3 maanden, komt hij naar me toe. 'Het is weer 'een beetje te vele feest' geweest de afgelopen weken', weet hij me dan te zeggen. Dat hij het met enkele maten minder zal doen de komende tijd. Meestal duurt het een dag of 2 vooraleer hij zijn vrienden begint te missen, waarna hij opnieuw zijn pad doorheen de wijk vervolgt. Gedurende zijn tochten strooit hij kwistig met verhalen uit zijn bakkersverleden. Recepten van eclairs en tarte russe, anekdotes over barvrouwen met valentijnstaarten en andere gebakken humor blijven aan alle zitplaatsen kleven. Hij is graag onder de mensen en de mensen zijn graag bij hem. Toch tenminste tot hij voor de 3de keer over de farce van zijn verbrande spuitzak vertelt.

Vaak voelt hij zich alleen. Dan wil hij stoofvlees met frietjes voor me maken. Maar dat gaat niet, want zijn klein appartementje ligt overhoop. Het fornuis ligt verborgen onder zo'n 2 centimeter aangekoekt vet, wat koken quasi onmogelijk maakt. Zelf is hij naar eigen zeggen te moe om zijn studio te onderhouden. En een kuisvrouw kan hij niet betalen. Al zijn geld geeft hij aan zijn vrienden, en wat overblijft gaat naar de alimentatie voor zijn 3 dochters, die hij in geen 7 jaar meer heeft gezien. En verder heeft hij eigenlijk niemand. Zo komt het dat ik me af en toe kandidaat stel om zijn woning samen met hem op te ruimen. Na een hele voormiddag in de weer te zijn met allerhande vormen van vet, stof en rookbeslag, beginnen de kookplaten terug lichtjes te schitteren. En samen met het fornuis begint er ook in zijn ogen iets te glinsteren. Blinkend nat vloeit naar zijn ogen, om zich aarzelend over te geven aan de zwaartekracht. Altijd opnieuw is hij aangedaan dat er iemand is die tijd voor hem maakt, hem vergezelt en helpt met de zaken waar hij volgens zichzelf te moe voor is.

Op **DONDERDAG** krijg ik telefoon van hem. 'Het is weer 'een beetje te vele feest' geweest de laatste tijd. Ik ga 'dermee' stoppen, het is genoeg geweest.' Hij zegt vandaag nog zijn laatste vrienden te gaan groeten om vanaf morgen definitief afscheid te nemen.

Ik ben blij om zijn motivatie te horen maar heb er een dubbel gevoel bij. Ook al is zijn strijdkracht aanstekelijk, toch heb ik schrik voor een volgende teleurstelling. Ik wens hem veel moed en vraag of ik hem kan bijstaan met iets. Neen, neen, hij trekt zijn plan wel.

VRIJDAG. Ik zie of hoor hem niet.

ZATERDAG. Telefoon van de bakker. Hij is thuis. In z'n eentje. Al een hele voormiddag is hij in de weer met emmers, aftrekkers en diverse kalibers sponzen. Hij klinkt opmerkelijk helder en praat vlotter dan ik van hem gewoon ben. Overleven doet hij op koffie en appelbeignets.

ZONDAG. Een sms van de bakker. 'Koffie doet leven! Alles moet proper!'

MAANDAG. Telefoon van de bakker. Zijn studio is helemaal proper. Drie dagen meedogenloos kuisen. Samen met zijn nieuwbakken vriend, Markus koffie. Ook heeft hij een afspraak gemaakt bij het OCMW om de administratieve rompslomp in orde te brengen. Hij is zelfs gaan wandelen. En niet van zitbank tot café, maar helemaal naar Dok Noord! Glimlachend kan ik mijn oren niet geloven.

DINSDAG. Het is avond, ik ben thuis zelf aan het dweilen. Telefoon van de bakker. Een uur lang duurt ons gesprek. Hij vertelt in geuren en kleuren over zijn ervaringen de laatste dagen. Over hoe helder hij alles ervaart. En dat die helderheid ruimte maakt om leuke dingen te doen. Zoals wandelen. En dat hij versted staat over hoe de wereld er zonder driedubbele filter uitziet. Zonder verwarring of twijfels. “Weet ge,” zegt hij, “dat toen ik de afgelopen jaren wakker werd om 8 uur, ik nooit wist of het nu ochtend of avond was? Altijd moest ik naar de frituur aan de overkant van de vaart kijken. Als die gesloten was, was het ochtend. Brandde er licht, dan wist ik dat het avond was.”

WOENSDAG. Telefoon van de bakker. Of ik niet meega naar een film die in het lokaal dienstencentrum vertoond wordt. Nog altijd niks gedronken. Het zweten en beven begint te minderen. Valium bestrijdt de hevigste ontwenningsverschijnselen.

DONDERDAG. Telefoon van de bakker. Hij is nu ook gestopt met roken.

VRIJDAG. Ik heb verlof en ben op weekend naar Eindhoven. Telefoon van de bakker. “Aha”, zegt hij, “ge zit in Holland. Kunt ge dan nen bol kaas voor mij meenemen? Als ge maandag mee gaat wandelen in de Bourgoyen kunnen we die samen opeten.”

Op een week tijd heeft de bakker veertig jaar alcohol-misbruik naast zich neergelegd. Puur op karakter. Zonder enige hulp. Dan vraag ik mezelf al grappend af waarom hij in godsnaam veertig jaar gezopen heeft. Ik vind het wonderbaarlijk om te zien waartoe mensen in staat zijn. Het stemt me blij, maar ook opgelucht. Al die keren dat ik hem tegen het lijf liep en me afvroeg wat er van onze gesprekken bleef hangen... Al die uren dat ik ‘aanwezig’ was in zijn nabijheid... Dat ik me afvroeg of ik niet beter drastische maatregelen nam in plaats van er gewoon te ‘zijn’ voor hem. Al die bedenkingen of ik wel goed bezig was... Wat de meerwaarde van mijn gezelschap was... Al die momenten zijn na deze week van onschatbare waarde gebleken.

En de bakker, die heeft tot op de dag van vandaag niks meer gedronken, niks meer gerookt, en heeft een hoop nieuwe vrienden. Mocht hij nu nog stoppen met over zijn verbrande spuitzak te vertellen is het plaatje compleet.

CONTACT

DIENST OUTREACHEND WERKEN

Abeelstraat 19, 9000 Gent

09 268 21 50

outreachendwerken@stad.gent

COLOFON

Dienst Outreachend Werken 2019

Straatpraat is een initiatief van, en wordt gecoördineerd door Steven De Fleurquin en Kaat Hermans.

Schrijvers: Bieke Denolf, Bram David, Elisabeta Fazakas, Eva Van Campo, Ferdi Hawer, Johan Ciers, Jurgen Van Haver, Kaat Hermans, Lisette, Lucas Gheldof, Maja Meirlaen, Natacha Bultinck Joseph, Nele van Arnhem, Steven De Fleurquin, Tijl Meheus, Wim Roegiers.

Foto's: Jahroen

Vormgeving: Kathy De Man

Bestellen kan via: outreachendwerken@stad.gent

De teksten uit deze uitgave mogen, mits bronvermelding, worden vermenigvuldigd en openbaar gemaakt.

Tekst- en datamining van (delen van) deze tekst is uitdrukkelijk niet toegestaan.